

[Ib Christensen]

FN som fredsbevarende faktor være vort svar på den anspændte situation her i 1980ernes begyndelse. En opprioritering af den danske FN-politik og vel at mærke en selvstændig dansk FN-politik i samarbejde med de nordiske lande bør være en af de ting, vi kan gøre for rent konkret efter vore fattige evner at gøre noget for afspændingen som forudsætning for nedrustning, også i erkendelse af, at Nord-Syd-problematikken stedse mere bliver det, der afgør Vestens sikkerhed i stedet for Øst-Vest-problematikken.

Jeg deler naturligvis ministerens håb om, at SALT II kan realiseres, og dér er det ikke nok, at den amerikanske kongres ændrer holdning; allerede før invasionen i Afghanistan var det jo urealistisk at forestille sig, at USA ville ratificere SALT II. Men nok så betydningsfuldt er det naturligvis, at også Sovjetunionen viser imødekommenhed, og dér må man sige, at en forudsætning for ratifikation af SALT II eller overhovedet for væsentlige fremskridt på nedrustningsområdet eller overhovedet for at undgå øget oprustning er, at Sovjetunionen fører en mere tillidvækkende politik og ikke en politik, som interventionen i Afghanistan er et uhyggeligt udtryk for.

Til sidst vil jeg gerne sige et par ord om debatten herhjemme om disse spørgsmål. Jeg finder den pauvre. Mediernes interesse er ringe. Jeg husker, at jeg syntes, den debat, vi havde i 1978 forud for den ekstraordinære generalforsamling i FN om nedrustning, var konstruktiv, god, positiv og interessant, men i en af efterdagens store seriøse morgenaviser var det altså bare ikke nævnt med ét eneste ord, at den debat havde fundet sted, og det gjaldt også andre store såkaldt seriøse aviser. Det var meget mere interessant, at estimerede medlemmer af dette ting som hr. Voigt og fru Inge Krogh havde besøgt Christiania – det havde man plads til med stor billedopsætning – men at nævne et ord om, at folketinget overhovedet havde diskuteret nedrustning og afrustning, var der altså ikke plads til.

Når avisernes, også de seriøse blades, oplagstal daler, som de gør, kunne det jo være, at læserne ikke finder dem seriøse nok, og de læsere, der ikke ønsker det seriøse, har jo andre muligheder. Derfor deler jeg hr. Arne Melchior's vurdering af, at det ikke er tidspunktet, der er afgørende for, at der stort set

ikke kommer til at stå ét ord i den danske presse eller kommer ét ord i medierne. Det er simpelt hen dette, at det ikke interesserer medierne. De vurderer deres læsere sådan, at de undervurderer dem, og så er det klart, at der intet kommer ud om, hvad der er sagt her, og så kunne vi for så vidt have afsat en hel dag til det; der var ikke kommet mere ud af det af den grund. Det bliver taler, vi holder til Folketingstidende. Det er trist, også for den danske offentlighed, og det er uansvarligt, synes jeg, af medierne.

Jeg deler i øvrigt hr. Lasse Budtz' positive udsagn om bevægelsen »Kvinder for fred«, og jeg glæder mig til at se fru Jytte Hilden og fru Majken Hessner i næste folketings-samling som konsekvens heraf stemme mod regeringens forslag om øgede forsvarsudgifter.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

I denne natte-time vil jeg starte min replik med at sige tak til mange ordførere, hvis indlæg jeg har kunnet, synes jeg, fortolke på den måde, at der er almindelig tilslutning til de principper, som jeg på regeringens vegne lagde op til i mit første indlæg.

Jeg vil ikke gå ind i en detaljeret besvarelse af de mange ting, der har været fremme, også fordi jeg opfatter debatten som en præsentation af synspunkter. Det er ganske få mere konkrete spørgsmål, der har været stillet til mig.

Jeg vil godt til ordføreren for forespørgerne, hr. Gert Petersen, sige, at vi to jo efterhånden gennem mange år har haft lejlighed til ved diverse møder rundt omkring at diskutere sikkerhedspolitik, og vi har vel hver gang – det konstaterer vi også her i dag – måttet gå fra møderne med en erkendelse af, at vi vurderer tingene forskelligt.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, da jeg sad og hørte hr. Gert Petersen, at hvis man teoretisk forestillede sig hr. Gert Petersens tanke, som han kom frem med for mange, mange år siden, da jeg først mødte hr. Gert Petersen, om, at vi bare ensidigt skulle melde os ud af NATO, og at vi bare ensidigt skulle afruste, så ville problemerne være klaret, eller rettere sagt, så kom vi med et positivt og værdifuldt bidrag til den almindelige nedrustning.